

vikling i Fremtiden. Det maa da ogsaa være et Haab for dem, der er betænkelige ved Forbundspagtens nuværende Affattelse, og som har Øjnene aabne for de Mangler og Ufuldkommenheder, som findes i Forslaget, at det ved god Villie fra alle Sider vil kunne lykkes at skabe en Ordning i Fremtiden, som giver Retten en endnu bedre Grund at hvile paa end den, som dette Forslag frembyder, og en bedre Grund, end den har hvilet paa i Fortiden. Hertil vil vi fra alle danske Partiærs Side sikkert med Glæde bidrage.

Udenrigsministeren (Scavenius): De Udtalelser, der er fremkommet fra Ordførerne for de forskellige Partier, viser, at dette Forslag til Rigsdagsbeslutning om Tiltræden af Folkenes Forbund kan regne med almindelig Tilslutning indenfor Rigsdagen, ikke saaledes, at man er blind for de Mangler, der klæber ved dette første Forsøg paa en virkelig mellemfolkelig Retsordning, hvis man sammenligner den med det høje Ideal, som man havde Haab om kunde gennemføres, ej heller saaledes, at der ikke er kommet Betæneligheder til Orde vedrørende baade Forbundet i Almindelighed og enkelte Bestemmelser, men saaledes, at man trods disse Betæneligheder dog mener, at det er rigtigt for Danmark, at det er rigtigt for de mindre Stater at tiltræde det, idet man mener, at det dog er bedre for de mindre Stater at være indenfor end udenfor Forbundet, og idet man tillige mener, at de mindre Stater ikke skal unddrage sig fra at arbejde med paa Fuldkommengørelsen af dette store Værk.

Det forekommer mig, at de fremkomne Betæneligheder samler sig om nogle enkelte Punkter. Man har særlig — og det er naturligt, naar man tænker sig de Bestræbelser, der hidtil, før Verdenskrigen, har været udfoldede for en bedre mellemfolkelig Retsorden — hæftet sig ved, at den nye Ordning ikke, som det tidligere var Tilfældet, bygger paa alle deltagende Staters retlige Lighed. Det kan ikke nægtes, at der ved det, der her sættes i Værk, er skabt en betydelig Afvigelse fra, hvad der tidligere var Tilfældet, hvor man altid, i hvert Fald i Formen, gik ud fra, at alle Stater var lige, medens det her er fastsat, at Raadet, som dog maa betragtes som værende Forbundets afgørende Myndighed, er sammensat saaledes, at der paa Forhaand er givet

Stormagterne en numerisk Overvægt. Dette er rigtigt, men det hænger sammen med, at man i Modsætning til tidligere, hvor man alene bestræbte sig for at faa skabt retlige Former, faa skabt Voldgift, faa skabt Mægling, her er gaaet over til ogsaa at ville skabe en eksekutiv Myndighed eller i alt Fald en Mulighed for en Retshaandhævelse ved retshaandhævende Midler; og da er det naturligt, at de store Magter, som vil komme til at bære Byrderne ved en saadan Retshaandhævelse, og som i Virkeligheden alene har Midlerne til at gennemføre den, træder mere i Forgrunden end tidligere. Men der er stillet i Udsigt, at Raadet vil kunne blive udvidet — ikke saaledes, at det kan ventes, at Stormagterne vil opgive deres Overvægt i Raadet, men saaledes, at der ved en Udvidelse af Raadet kunde blive givet Adgang for flere af de mindre Stater til at være repræsenterede. Og det maa dog siges at være en overordentlig vigtig Ting, at man i paa-kommende Tilfælde faar Lejlighed til at gøre opmærksom paa sine særlige Forhold.

I denne Forbindelse er, forekommer det mig, en stor Betyggelse opnaaet, og den gælder ogsaa flere af de Punkter, som man har hæftet sig ved som betænkelige, saaledes naar man taler om, at Staterne ved Forbundets Eksekutioner skal indrømme Passageret. Det er en stor Betyggelse, at man i saa Tilfælde skal tilkaldes til Raadets Forhandlinger, at Beslutning ikke vil kunne tages, før man er blevet hørt, og ligeledes, at hvis den udføres, maa man gaa ud fra, at der i Forvejen har fundet Forhandling Sted om den nærmere Maade, det kan ske paa. Og naar der fra en enkelt Talers Side blev henpeget paa de Forhold, hvorunder vi har levet under Krigen, saa er dette i Virkeligheden, hvad der er sket under andre Former. Man vil i dette Tilfælde indenfor Raadet netop faa den Adgang, som man synes savnes, naar man slet ikke er repræsenteret, til at fremhæve de særlige Vilkaar og Forhold, som er afgørende for den enkelte Stat. Danmark vil i saa Tilfælde overfor det, der her har været Tale om, ogsaa faa Lejlighed til at paapege, hvorledes det vil være stillet med Hensyn til denne Eventualitet, og hvorvidt det virkelig kunde antages at være i Forbundets Interesse, at noget saadant blev sat i Værk.

En anden væsentlig Indvending mod Forbundspagten er denne, at den i væ-